

Sayın Semiha Simsek'in 23. subat 2012 de olacak irkci saldirilariya ugrayanlar icin anma törenindeki sunumu

„Çıngırak seslerini duyuyor musun?

Dağlardan şimdi vadiye inen kuzucuklardan geliyor o ses.

Hep böyle gece olunca inerler vadiye.“

Babam kendinden ve hayallerinden bahsetmeyi severdi.

Onu dinlemeye bayılırdım.

O ılık yaz gecesinde Türkiye’de bahçemizde oturmuş kiraz yiyordu.

Yanına oturup sormuştum:

„Uykun yok mu?“

„Var, Semiya“, demişti, „ama dinlemek istediğim şeyler var“.

Birlikte koyunlardan gelen çıngırak seslerini dinlemeye devam etmiştik. O an babamın ne kadar mutlu olduğunu hissetmiştim.

Babam, bundan bir yıl sonra ölmüştü.

9 Eylül 2000’de babam Enver Şimsek’e silahla ateş açıldı.

İki gün sonra hastahannede öldü.

İlk cinayet.

Birlikte geçirdiğimiz bir başka yaz olmayacaktı.

Bir gün içersinde hepimiz ve benim için her şey değişmişti. Eski hayatımız kalmamıştı artık.

Babam ölmüştü. Sadece 38 yaşına kadar yaşayabilmişti.

Duyduğumuz sonsuz acıyı tarif edecek kelimeler bulamıyorum.

Huzur içinde vedalaşmamıza ve yas tutmamıza ise imkan tanınmadı.

Bugün burada onların adına sizlere hitab ettiğim aileler, ne demek istediğimi biliyorlar:

Onbir yıl boyunca mağdur oluşumuzu bile vicdan rahatlığıyla yaşamamıza izin verilmedi.

Hayatımız hep, babamın ölümünün sorumlusunun belki gerçekten de ailemizden birinin olabileceği şüphesinin ağırlığı altında ezildi.

Bir diğer şüphe daha vardı: Babam – bir suçlu. Uyuşturucu kaçakçısı.

Birdenbire soruşturmaların odak noktası olan annemin neler hissettiğini tahmin edebilir misiniz?

Ve de hem ölen babamın, hem de zaten yaşadığı acının etkisinden kurtulamayan annemin zan altında kaldığını gören o çocuğun, yani benim neler hissettiğini tahmin edebilir misiniz?

Bugün, bütün bu suçlamaların hayal ürünü ve tamamen asılsız olduğunu biliyoruz.

Babamı neonaziler öldürdü.

Bu bilgi beni rahatlatmalı mı?

Tam tersi oldu:

Bu ülkede doğan, büyüyen ve sağlam kökleri olan ben, uyum üzerine hiç düşünmemiştim.

Bugün burada önünüzde duran ben, sadece babamın yasını tutmuyorum. Beni azap altında bırakan hep aynı soruyu soruyorum kendime:

Yerim Almanya mı?

Tabii ki evet.

Ama burada olmamı istemeyen ve sırf annemle babam yabancı bir ülkeden geliyor diye cinayet işleyen insanlar oldukça bundan nasıl emin olabilirim ki?

Gitmeli miyim?

Hayır, bu bir çözüm olamaz.

Ya da bu tarz suçları büyük ihtimalle ancak tek tük kişilerin işleyebileceği düşüncesinde mi teselli bulmalıyım?

Bu da bir çözüm olamaz.

Ülkemizde - ülkemde – herkesin kendini özgürce yaşayabilmesi gerekir. Hangi milletten, göçmen kökenden olursa olsun; ten renginden, dininden, engelli olup olmadığından, cinsiyetinden ya da cinsel tercihinden bağımsız bir şekilde.

Gözlerimizi kapatıp, sanki bu hedefe erişmişiz gibi yapmayalım.

Hanıfemendiler, Beyefendiler,

Siyasete ve yargıya, tek tek her birimize görev düşüyor.

Ben babamı kaybettim. Bizler birer aile ferdimizi kaybettik.

Başka ailelerin de aynısını yaşamasına engel olalım.

Biz hepimiz birlikte – çözüm ancak bu olabilir.